

Voorbeeld inzet Storytelling voor het concretiseren van een visie

Om abstracte visies te concretiseren kunt u Storytelling inzetten. Deze methodiek maakt gebruik van lokale, concrete verhalen om (lege) begrippen te verhelderen. In de onderstaande tekst vindt u dikgedrukte blauwe woorden. Deze begrippen geven weer hoe Storytelling kan worden toegepast om abstracte visies te concretiseren. Klik erop om meteen het bijpassende verhaal te lezen. De verhalen in deze voorbeeldtekst zijn verzameld tijdens verschillende projecten waar Storytelling is ingezet.

Onderstaande tekst is een verzameling van onderdelen van de verschillende visies op de decentralisaties van vijf gemeenten.

K2 Next Generation kan in gesprekken met bijvoorbeeld ambtenaren, beroepskrachten en bewoners lokale en persoonlijke verhalen vangen (Storytelling) en deze koppelen aan een visie. Dit zorgt voor meer duidelijkheid en een heldere communicatie. Op dit moment werken we in de gemeente Rhenen aan een dergelijke opdracht.

Voor meer informatie kunt u terecht op de website www.K2.nl of bij Anne Czyzewski (anne.czyzewski@k2.nl, 06-43468124)

Samengestelde toekomstvisie decentralisaties van vijf gemeenten

Gemeente 1

Belangrijke elementen uit deze visie zijn: nadruk op normaliseren, ondersteuning is gericht op versterken van **eigen kracht**, instroom in de gespecialiseerde zorg voorkomen en het gezin wordt niet doorverwezen, maar geholpen in de leefomgeving. Hierbij wordt uitgegaan van het 'Wrap-around care model' en het werken met 'generalisten' die een deel van de specialistische jeugdzorg waaronder enkelvoudige ambulante jeugdzorg, gaan uitvoeren. Het **casusoverleg** speelt hierbij een belangrijke rol.

Gemeente 2

Daarnaast wil onze gemeente de **pedagogische civil society** versterken. Micha de Winter heeft deze term geïntroduceerd. **Samenwerking** tussen professionals en burgers om de pedagogische civil society te versterken is cruciaal in onze wijken. Hier investeren we in door burgerinitiatieven mogelijk te maken en professionals te trainen.

Gemeente 3

Onze gemeente ziet bij de decentralisatie van begeleiding een aantal kansen: Het vergroten van de (maatschappelijke) **participatie** van mensen met matige en ernstige beperkingen. Enerzijds door meer aandacht voor sociale redzaamheid, anderzijds door meer participatiemogelijkheden, waar mogelijk in de inclusieve samenleving, waar nodig in beschutte settings, die zijn ingebed in de inclusieve samenleving.

Gemeente 4

Bij het organiseren van een **leerwerkplek** en het plaatsen van cliënten op een dergelijke plek zijn goede contacten en afspraken met werkgevers cruciaal. Ook het eigen netwerk van mensen speelt hierbij een belangrijke rol. Onze gemeente kiest ervoor om professionals te trainen om **de sociale netwerkstrategie** toe te passen.

Gemeente 5

Het systeem van de verzorgingsstaat zet (onbedoeld) te veel mensen aan de zijlijn: **eigen kracht** van de burger en de samenleving staat buitenspel, ondersteuning lijkt tot een recht te zijn verworven en er zijn veel partijen verantwoordelijk voor de uitvoering van de dienstverlening, waardoor het voor de burger steeds onoverzichtelijker is geworden en het overzicht en regie is verloren. Het nemen van eigen initiatief of **burgerkracht** wordt bovendien niet gewaardeerd en soms zelfs belemmerd.

Burgerkracht

De vuurkorf

Een buurtbewoner vertelt:

Het is inmiddels een half jaar geleden, zijn we met z'n drieën in het park gaan staan, begin november. Hebben we even toestemming gevraagd aan de brandweer of we een vuurkorf mee mochten nemen. Nou dat mocht. Hebben we een vuurkorf neergezet, we hadden warme chocomelk en glühwein. Om eigenlijk in contact te komen met de hangjongeren, daar hing toen al een hele negatieve sfeer omheen. Nou we hebben gewoon de stoute schoenen aangetrokken, we zijn gewoon in het park gaan staan en we zeiden: we zien wel. We hadden in ieder geval al lol vooraf.

We stonden daar, Erik met zijn gitaar, en we hadden zoiets van al komt er niemand, wij staan hier toch 's avonds in het donker, vuurtje erbij. Nou ja, uiteindelijk zijn er natuurlijk een paar brommers bijgekomen. Nou ik geloof dat we uiteindelijk met 30 of 35 jongeren stonden en ook oudere bewoners uit de wijk, die ik erbij heb gehaald, en die met elkaar dus in gesprek kwamen

En de jongeren waren totaal verrast en verbaasd. Van waarom doe je dat, waar ben je van, weet je. Heel argwanend, ben je van de gemeente, ben je van de politie? Nee, ik ben gewoon, ik woon hier in de wijk. Wij vinden het gewoon leuk om dit voor jullie een keer te doen. Want er is zoveel negativiteit.

Maart 2013

Terug naar de [toekomstvisie](#)

Casusoverleg

Die staat op de lijst

Een vrijwilliger van de jongerenkeet vertelt:

We hebben hier een prachtig, hoe noem je dat... Ze noemen het een J-team, dat staat voor jeugdteam. Daarin zit de jeugdambtenaar van de gemeente, daarin zit de politie, daarin zitten de omliggende scholen, het voortgezet onderwijs. Ik dacht jeugdhulp, jeugdzorg, dat zit er ook in. Ook de straatwerkers van alle drie de kernen hier in de gemeente.

En daar komen dan jongeren in voorbij die ik bijvoorbeeld inbreng, dat kan. Anderzijds kunnen zij mij ook vragen als er een naam voorbijkomt. Het handige van dat systeem is: je zit met deze mensen één keer in de twee maanden om de tafel. Daar komen dan namen zoals die van Pieter voorbij, waar ineens de schooldirecteur zegt van: ah die ken ik, die staat bij ons op het lijstje voor spijbelen. Nou, zegt de politie: zaterdagavond twee weken geleden moesten we hem thuis ophalen vanwege vandalisme van een bushokje. Dan zeg ik: nou, ik ken Pieter ook wel, want in De Keet is het niet altijd even makkelijk met hem. Dan heb je binnen een paar minuten een beeld over wie de persoon is, wat hij doet, waar hij overal rondzwerft. En daar kun je op anticiperen. Naar de gemeente toe vind ik dat een prachtig initiatief, dat dat team er is.

April 2013

Het ligt niet in mijn vakgebied

Een beroepskracht vertelt:

Ik hoorde bijvoorbeeld dat de GGD vorig jaar voor een kleiner kind op huisbezoek was. Daar zagen ze dat er nog een 18-jarige rondstruinde, die dan ook nog eens een keer geen werk had en niet naar school ging. Wacht even. Met die moeder daar even over gehad. En gezegd van: ja, het ligt niet in mijn vakgebied, niet in mijn mogelijkheden om daar iets mee te doen, vind je het goed dat ik een jongerenwerker bel? Dat dus allemaal wel. Dat vind ik, dat vind ik wel heel erg verbeterd ten opzichte van 2 jaar geleden en dat komt toch doordat je elkaar kent van het casusoverleg.

Februari 2013

Terug naar de [toekomstvisie](#)

Participatie

Dan moet er iets mee gedaan worden

Een actieve bewoner vertelt:

De dorpsondersteuner is nu iets aan het uitzoeken, dat gaat over een moeder met een kind van vijf jaar, met een beperking die op een speciale school zit. Waarvan het leerlingenvervoer heel slecht loopt. Ze zijn het zo beu om continu te moeten vechten en dat het iedere keer goed gaat en vervolgens gaat het weer fout. De dorpsondersteuner Marieke neemt dat eigenlijk een beetje over van: goh, misschien kan ik iets betekenen? Maandag heeft ze een afspraak bij hun.

En ondertussen heeft ze er nog twee ouders bij betrokken. Die zitten samen in dezelfde taxi, die drie kinderen en die twee komen uit Waalbroek. Maar goed, dat maakt dan niet uit, dat doet ze dan gewoon ineen. En dan gaat ze daarnaartoe om dan even al hun klachten op papier zetten en dan maakt ze daar een verslag van. Dat gaat ze dan gewoon, denk ik, bij het college neerleggen. Ik weet dat ze dit al wel besproken had met Carla van de gemeente en die adviseerde van: als je het bij het college neerlegt dan moeten ze gewoon, dan moet er iets mee gedaan worden. Dan moeten ze er in ieder geval naar kijken. Dus dat is nu in de planning.

April, 2013

Prullenbakken opblazen

Een beroepskracht vertelt:

Er schiet me in een keer te binnen, ook iets heel slechts van de gemeente. We hebben hier eind december hebben we met een groepje bewoners met een verstandelijke beperking alle prullenbakken hier verwijderd in het park. Nou, wij dachten van dat scheelt veel hè. Zo'n prullenbak is toch gemiddeld 500 euro, en die blazen ze op hè. De rest is dus allemaal inderdaad opgeblazen. Toen kwam er van de gemeente eigenlijk een rare reactie vind ik dan hè. Ze vonden het wel leuk dat we dat deden, maar ja, het zat toch in de begroting dat ze opgeblazen worden, en eigenlijk was de ondertoon van jongen maak je toch niet druk...

Januari 2013

Terug naar de **toekomstvisie**

Samenwerking tussen beroepskrachten en burgers om de pedagogische civil society te versterken

Bloempotfoto

Een schooldirecteur vertelt:

Dat is ook hier in de wijk gebeurd, in een wijk bij het kanaal werden zondagsmorgens steeds bloempotten omgetrapt in de voortuintjes, bij huizen en overal. Op een gegeven moment kregen we via de buurtbrigadier en via klachten van ouders, kwamen we daarachter. En toen was er één van die mensen, van de mensen die daar woonden, Henk, die had een foto gemaakt van de jongens die dat deden, nou hup de scholen langs, deze zit bij mij en deze zit bij mij. Er zat er ook eentje bij mij, het waren er geloof ik 5 ofzo, nou dan kun je ze zo pakken.

Augustus 2012

Hockeycoach

Een leidinggevende vertelt:

Ik ben ook hockeycoach. En dat doe ik omdat mijn zoontje het doet en ik zelf ook nog wel eens een balletje sla, maar als de club aan mij gaat vragen om iedere week de prullenbakken leeg te gaan gooien en het gras te gaan maaien dan zeg ik: dikke veter en zoek het maar lekker uit. Dus daar zit ook een tegenstrijdigheid in en je kunt wel alles onder civil society gooien, maar een bepaalde basis moet er wel zijn natuurlijk, als gemeente. Ja en dat zijn ook weer zaken die niet helemaal zeg maar integraal zijn opgepakt. Want de afdeling sport die denkt dit en de andere afdeling denkt dat.

Augustus 2012

Bel op m'n 06, 7-24

Een jongerenwerker vertelt:

Kijk dan krijgen we een melding. Daar hebben wij natuurlijk baat bij. Want wij als wij 3 meldingen over 1 locatie krijgen dan moeten wij die opschuiven in de prioriteit, dat we daar dan vaker zijn en dat we dan goed in beeld hebben. Maar wat je vaak ziet, dan ga je 9 keer naar die plek, en dan zie je maar twee keer jongeren. Dus wij geven die melder altijd de opdracht, bel ons, op m'n 06, 7-24, dat kan altijd, als ze er zijn bellen en dan gaan wij ernaartoe. Dan maak je hem al meer verantwoordelijk dus dat is heel subtiel, maar de volgende stap kan zijn van luister: wij hebben het nou eens even in de gaten gehouden we willen toch wel eens met u van gedachten wisselen hoe dat u erover denkt om dit op een goede manier op te lossen, en hoe kunnen we dat dan doen samen? Nou dan heb je al interactie en dan ben je al samen bezig en aan het denken aan een oplossing.

Augustus 2012

Terug naar de **toekomstvisie**

Eigen kracht

Het is van ons, die kroeg

Een dorpsinitiatiefnemer vertelt:

Er waren hier vroeger twee cafés. Hier tegenover en dit café. Café de Klinker is al een tijd geleden afgebrand, dus het enige café wat we hier nog hadden was dit café. En de eigenaar die wilde dat café verkopen, want hij wilde ergens anders naar toe. En het café stond dus te koop. Om te voorkomen dat hier gebeurde wat ook in een heleboel andere dorpen gebeurden, dat zo'n café gewoon gekocht wordt door een restaurant of weet ik veel wat. Hebben een aantal mensen, hebben de koppen bij elkaar gestoken en hebben gezegd: de enige plek in dit dorp waar we elkaar nog kunnen ontmoeten, die van ons is, dat is dit café. We wilden dat café behouden voor het dorp.

Toen hebben die mensen de koppen bij elkaar gestoken en een coöperatie opgericht. En die coöperatie heeft in een vrij korte periode toch het hele dorp weten te bewegen om geld beschikbaar te stellen. Er zijn certificaten verkocht. Mensen konden zeg maar aandelen kopen van het café. In een vrij korte tijd heeft het hele dorp van vijftienhonderd inwoners. Inclusief alle kleintjes en de oude hebben 160 000 euro bij elkaar gebracht. En toen hebben we in samenwerking met de bank dit café gekocht. Toen zag het er nog niet uit zoals het er nu uitziet. Alles was een beetje verouderd.

Het was overigens een ongelofelijke, het was gewoon een happening. Er ontstond zo veel positieve kracht onder de mensen. Van gaat het lukken, gaat het niet lukken. Hierbuiten hadden we een soort thermometer neer gehangen waar iedere dag aangegeven werd hoeveel geld erbij gekomen was. Ja, het is gewoon, er zaten een paar mensen achter die daar zoveel vitaliteit gaven aan dat project. Daar zoveel positieve kracht aan gaven dat iedereen daar gewoon enthousiast van werd en er gewoon een bijdrage aan wilde leveren. Ondanks het feit dat het een vrij hachelijke onderneming was in eerste instantie. Want ga maar eens duizend euro of twee duizend euro investeren in zo'n café. Met de vraag of je er wel iets van terug ziet. Maar goed, die vitaliteit en het enthousiasme wat dat bestuur van die coöperatie had, dat sloeg gewoon over.

Uiteindelijk lukte het op een zodanige manier dat het café gekocht werd door de coöperatie. Het is van ons, die kroeg. Ook van mij. En je snapt natuurlijk wat er gebeurt als er zo'n gemeenschap zich eigenaar daarover voelt. Dat is van mij, iedereen die heeft ook zoiets van daar wil iets van maken, want daar heb ik in geïnvesteerd. Dus in eerste instantie moest dat achterste gedeelte van het café verbouwd worden, die zaal enzovoort. En het bestuur riep daar vrijwilligers voor op en daar zijn ongeveer continue een half jaar lang tachtig mensen geweest die daar hun beste kracht aan gegeven hebben.

April 2013

Wij regelen het dus zelf

Een wijkinitiatiefnemer vertelt:

We werken zo veel mogelijk samen met de gemeente. Het is niet zo dat we niks met de gemeente te maken willen hebben. Maar ja, we lopen dus wat dit soort projecten betreft wel heel erg op de troepen vooruit. En de gemeente is zeer wel bereid om met ons mee te denken enzovoorts. Maar het komt allemaal wel uit onze koker. Wij dragen projecten aan, wij dragen initiatieven aan en de

gemeente is zeer wel bereid om daarin mee te denken. Maar ja, zij kunnen ook niet alles. Wij regelen het dus zelf. En de gemeente is een partner wat dat betreft.

En de volgende stappen die we dus nu willen zetten is nadenken over als het ware een soort zorgstructuur in de wijk. Als mensen ook daadwerkelijk zorg nodig hebben, dat die zorg ontstaat die nodig is. Op maat en gericht op de klant. En niet vanuit de organisatie die een bepaald aanbod heeft maar echt zorg gericht op maat en gericht op de klant. We hebben al afspraken gemaakt ondertussen met de thuiszorg. Waarin we hebben afgesproken dat ons wijkgerichte team er echt is voor de wijk, zodat mensen niet iedere dag op nieuw of iedere week op nieuw met een andere zorgverlener te maken krijgen, maar gewoon met drie vaste krachten van hulpverleners. En onlangs hebben we dat nog geëvalueerd en mensen zijn daar gewoon heel tevreden over.

April 2013

Hij trapt zo een gat in die deur

Een jongere uit de keet vertelt:

Nou, er was een jongen... we waren de hele zaterdag aan het klussen, zeg maar klus-zaterdag. En we waren... er moest een deur geschilderd worden en een schilderij opnieuw opgehangen worden en schoongemaakt worden, plintjes vastgezet worden, gewoon algemene onderhoudsdingen. Wat gewoon een keer in de zoveel tijd moet gebeuren en dan... die jongen was echt de hele dag stervensdruk geweest. En schilderen en timmeren en je kon het zo gek niet verzinnen. En hij zit hier 's avonds aan tafel en nou er wordt een kratje bier op de tafel gezet voor de vrijwilligers hupeldepup en we blijven nog een poosje zitten. Nog een poosje zitten en 's avonds trapt hij zo een gat in diezelfde deur die hij 's middags geschilderd heeft. Maar ja... daar kun je allemaal machtig kwaad om worden en op dat moment word je ook wel kwaad. Wat flik je me nou? Maar achteraf kun je er heel hard om lachen.

Druk voor de vrienden komen binnenlopen, stoer doen, bier drinken, buikschuiven over een natte tafel heen, gat in de deur trappen, los gaan gewoon. En dat is op zich wel de nostalgie van de keet vind ik wel, dat heeft wel wat. En dat kan de jeugd... In de kroeg krijg je zes maanden schorsing. En hier proberen we het nog mondeling op te lossen. Flik je vier keer zoiets, dan krijg je ook een schorsing. Het houdt natuurlijk een keer op, maar er is hier nog wel een beetje... er mag hier wel het een en ander. En dat is misschien ook wel waarom de jeugd komt...

Maart 2013

Terug naar de **toekomstvisie**

Pedagogische civil society

Blowen op een bankje

Een beroepskracht vertelt:

En toen heb ik ook superleuke gesprekken gehad met Riet, een oudere dame. Die zei: ik ken hier alle kinderen in de straat en daar tegenover daar staat een bankje en wordt vaak geblowd, nou dan ga ik daar zitten en dan zeg ik van: goh jongens wat is dat nou en hoe gaat dat nou met dat blowen en wat doet dat dan met jullie. Echt gewoon belangstelling hebben in plaats van: potverdikke, zitten jullie hier weer te blowen op dat bankje ofzo hè.

En ze zegt van: als ik dan dingen zie waar ik dan niet zo blij van word, dan kan ik ook tegen die jongens zeggen. Van goh die blikjes kunnen jullie die niet in de prullenbak gooien en dan doen ze dat gewoon. Dus als jij geen relatie hebt met die kinderen, en dat zeiden alle oudere bewoners die ik gesproken heb, als je niet een relatie hebt met die jeugd dan kan je ze ook niet aanspreken, want dan wordt het vaak van: waar bemoei jij je mee? En krijg je weer een hoop scheldwoorden naar je hoofd, maar omdat ze ook weten dat je echt belangstelling voor ze hebt, dan kan ik dat wel doen.

September 2012

Houten Harry

Een beroepskracht vertelt:

Zo is er ook een hele goede samenwerking tussen het woonbedrijf en Houten Harry, zijn bijnaam. Die heeft een soort Pluk van de Petteflat kraanwagentje en hij helpt mensen die grofvuil hebben, die iets willen verhuizen, of die zelf niet meer in de tuin kunnen werken. En hij heeft daar ook wel eens voordeel van, hij mag het oude hout dan houden.

Het is een beer van een vent, een prachtig figuur die volgens mij alles gedaan heeft wat God verboden heeft. Maar ja, wat hij precies allemaal daarbij doet dat weet ik ook niet, hij handelt in oud hout, hij woont in de wijk naast de school en hij heeft een paar keer op school een dag meegeholpen en hij sjouwt zich te pletter. En de opbrengst die hij dan op zo'n dag verdient gaat dan naar de vrijwilligers in de wijk.

En een jongen van 16, die heeft jeugd TBS gehad twee jaar en die is nou weer op vrije voeten en die heeft hij onder zijn hoede genomen. Die gaat met hem mee op de vrachtwagen, om dingen te laden en daar verdient hij dan ook wat mee. Dus hij probeert die jongen ook van de straat te houden, helemaal niet zijn kind, maar hij kent dan die vader en hij kent de situatie en hij neemt zo'n kind onder zijn hoede. Als je hem ziet zou je hem eigenlijk nog geen twee cent geven, maar hij is niet dom.

September 2012

Dat gevoel van machteloosheid

Een ouder vertelt:

Kijk, je bespreekt het gewoon met elkaar. Het consultatiebureau is ook hartstikke belangrijk, maar dat zijn toch dikwijls mensen die niet op dat moment nog te maken hebben met... Hoe zeg je dat... puberende peuters. Met de situatie van veel slaapgebrek 's nachts en dan overdag je geduld nog

moeten bewaren. Want dat zijn mensen die uit hoofde van hun professeie daarover spreken en van die kant uit ook veel kennis hebben en ook nuttige adviezen kunnen geven. Maar die eventjes niet meer zo heel direct dat gevoel hebben van machteloosheid, als je dan met je kind in de winkel staat. En daar hebben die andere ouders dan weer wel begrip voor en die kunnen dan ook eens een tip geven die bij hun werkt. En dat is niet altijd misschien de tips die ze bij het bureau geven...of het bevestigt juist wat ze bij het bureau zeggen, dat is ook leuk. Als je dan hoort van: nee maar het werkt echt als je het zus en zo aanpakt...Bij mij dan in ieder geval.

Maart 2013

Terug naar de **toekomstvisie**

Leerwerkplek

Het geloof krijgen

Een jongere vertelt:

Vorig jaar was er een jongen, die was dan het neefje van één van onze stagiaires. Die wist dus al van nou, dat gaat niet goed op school. Had al een niveau één opleiding, zeg maar. Als je daar niet doorheen komt, dan is er verder niks meer hè. Dus die school zat al met de handen in het haar. Super lieve moeder, misschien is dat ook wel het probleem in huis, geen vader in beeld. Die jongen, die heeft een te laag IQ om die school door te maken. Of ja, niet echt te laag, maar het hangt er net om. Maar z'n sociale skills die zorgden ervoor dat hij er echt niet meer heen kon.

Dus het neefje zegt van: kom naar ons. We hebben niet formeel een leerplek, zo noemen wij dat ook. Je kunt hier gewoon je werk doen en dan leer je daar ook van. En die jongen zit hier nu op de grafische ruimte, in een team van drie mensen. En inderdaad, het gaat allemaal wel traag, maar hij vindt het superleuk om te doen. Hij heeft de mooiste producten al gemaakt. Hier hing de hele muur vol van. We hadden heel lang een filmavond, daar is nu even geen animo meer voor, maar hij had daar al die posters voor ontworpen.

En die school, die is hier geweest en inderdaad geprobeerd om voor hem hier een traject te krijgen. Hoe ze dat gingen betalen en dat was allemaal moeilijk. Dat hadden we al een keer eerder via een leerplichttraject gedaan, dat kon dan nou weer niet, of weet ik veel. Uiteindelijk heeft die moeder een PGB aangevraagd en heeft zij een van onze coaches ingehuurd om hem echt hier fulltime op een werkplek te begeleiden. Wel heel mooi hoe dat nou gaat ook, want die school is dus helemaal onder de indruk en hij haalt het ineens wel. Want hij moet dan een paar vakjes wel halen, haalt 'ie ineens wel z'n puntjes voor! Ja, heel... Hoe dat, doordat die jongen ineens het geloof krijgt, het vertrouwen krijgt van: ja, je kan wel iets, zie je dat hij op andere gebieden waar hij het eerst echt niet uit kon houden, het ook wel redt.

April 2013

Terug naar de **toekomstvisie**

Generalisten

Een kind van 4 of een kind van 13, dat maakt niet zo uit

Een medewerker van het consultatiebureau vertelt:

Nou, de vraag van die moeder was... Mijn kind zit nu op de middelbare school. Ik zie dat haar gedrag heel erg verandert. Haar gedrag thuis verandert heel erg, waar ik als ouder veel moeite mee heb. En nou, dus ik aan haar vragen, waar zit je kind op school? En heb je al eens contact opgenomen met schoolmaatschappelijk werk? Had ze helemaal niet aan gedacht om dat te doen. Dus nou, ze zat hier in de stad op school. En toen zei ze, toen ik haar vroeg over die school, toen zei ze.. Ja de leerkracht had dat ook, dat ze op school vaak niet doet wat er van haar verwacht wordt. En ze had dan over twee weken een ouderavond.

Dus toen hebben we met elkaar afgesproken, goh, ga het eens met die leerkracht bespreken en misschien kan die schoolmaatschappelijk werkster beter nog jullie helpen omdat ze dan iets op school kan doen en iets met jou als ouder kan doen. En nou ga ik haar over twee weken terugbellen om te horen of dat gelukt is en of dat naar haar tevredenheid is. En als dat niet zo is, nou dan gaan we eens verder kijken. Ja, dat is mijn CJG pet. Want dat valt niet onder mijn werk. Maar weet je, of dat nou een kind van 4 betreft of een kind van 13 of 14 dat maakt dan eigenlijk niet zo uit, toch?

Maart 2013

Ik ben van 12+

Een beroepskracht vertelt:

Wat moeilijk was, is mensen nemen contact op met je. Zij leggen hun vraag bij je neer. En wie gaat dat dan oppakken? Snap je? Wie gaat dat dan oppakken? Nou, dat was met elkaar best zoeken, van hoe doe je dat dan. Ja en dat kost tijd. Als ik een vraag binnenkrijg van het CJG, want dat is dan van 0 tot 19, ik ben van 12+. Ik heb bereikbaarheidsdienst. Er komt een ouder met een vraag bij mij. En dat is een vraag over een kind van 3. Toevallig maandag kreeg ik zo'n vraag binnen over een kind van 3, en ik... ja. De een die heeft zoiets van wat moet ik dan met zo'n vraag? Ik ben van 12+. Wat moet ik met zo'n vraag? Nou, daar moet je dan met elkaar een weg in zoeken. Want ja, je bent lid van het CJG dus zo'n vraag komt bij jou binnen wat doe je dan met zo'n vraag. Snap je? Dus dat is even zoeken met elkaar.

Maart 2013

Terug naar de **toekomstvisie**

Sociale netwerkstrategie

Op een podium met driehonderd mensen

Een jongere vertelt:

Ik werd gebeld door zo'n werkbegeleider. Een meisje die kende ik al langer op straat, ze was gestopt met school. Ze had een tijdje in een kliniek gezeten, dat ging helemaal niet goed. Toen uiteindelijk, na een jaar, was ze daar weggegaan en kwam ze eigenlijk gewoon op straat te staan, zonder enig doel in haar leven. Die kende ik dus en die heb ik toen maar meegebracht naar die begeleider, Mo, omdat ik wel mogelijkheden zag. Hij had gevraagd of ik wilde helpen. Eigenlijk vroeg ik toen van: Nou, wat is jouw droom dan? Wat is nou hetgeen wat je het liefst doet? Ik hou van fotograferen, ik vind dat wel leuk, weet je. Ik kan het niet goed, maar hé. Ze was graag met modellen bezig.

Toen gaf ik haar het idee van: Lijkt het jou niet leuk om een keer iets met die fotografie te gaan doen? Wat dan? Heb ik over nagedacht. Uiteindelijk kwam ik op een modeshow. Ik zeg: vind je het niet leuk om een modeshow te organiseren? Ja, ja dat kan ik niet. Dat is natuurlijk wanneer je in een situatie hebt gezeten, als je het gevoel hebt dat je weinig kunt, dan is dat een hele grote verandering. We zijn er eigenlijk aan begonnen. We hebben toen geld aangevraagd bij de gemeente. Het is uitgegroeid nu, we zijn vier shows verder en zij is voorzitter van haar eigen vereniging ondertussen. Het is een project op zich, met een eigen samenwerking met de gemeente en een theaterproductie. Het is veel groter geworden dan we eigenlijk hadden verwacht. Het is echt een succesverhaal. Uiteindelijk heeft zij ook haar verhaal, van wat zij heeft meegemaakt, hoe dat voor haar gevoeld heeft, heeft ze mogen vertellen bij TedX, op het provinciehuis. En heeft ze uiteindelijk op een podium gestaan voor driehonderd mensen of weet ik veel hoeveel mensen er waren, dat is wel de omgekeerde wereld zeg maar. Uiteindelijk kon zij vertellen over haar succes en zag je andere mensen denken: dat wil ik ook bereiken. Dat had ze nooit verwacht, dat dat ooit zou kunnen gebeuren. Nou dat is een van de, ook wel het mooiste, succesverhaal.

April 2013

Terug naar de **toekomstvisie**